

Donderdagskinderen

Van Nicci French verscheen eveneens bij uitgeverij Anthos

Het geheugenspel
Het veilige huis
Bezeten van mij
Onderhuids
De rode kamer
De bewoonde wereld
Verlies
De mensen die weggingen
De verborgen glimlach
Vang me als ik val
Verloren
Tot het voorbij is
Wat te doen als iemand sterft
Medeplichtig
Blauwe maandag
Dinsdag is voorbij
Wachten op woensdag

Nicci French

Donderdagskinderen

Vertaald door
Caecile de Hoog en
Irving Pardoën

Anthos | Amsterdam

ISBN 978 90 414 1632 2 (paperback)

ISBN 978 90 414 2551 5 (gebonden)

© 2014 Joined-Up Writing

© 2014 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*,
Amsterdam en Caecile de Hoog en Irving Pardoën

Motto: Sigmund Freud, *Ziektegeschiedenissen 2*

Vertaling Adriaan Morriën en Henk Mulder. Boom, Meppel, 1980

Oorspronkelijke titel *Thursday's Children*

Oorspronkelijke uitgever Michael Joseph

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie © Lee Avison / Trevillion Images

Kaart binnenwerk © Maps Illustrated, 2014

Foto auteurs © Mark Kohn

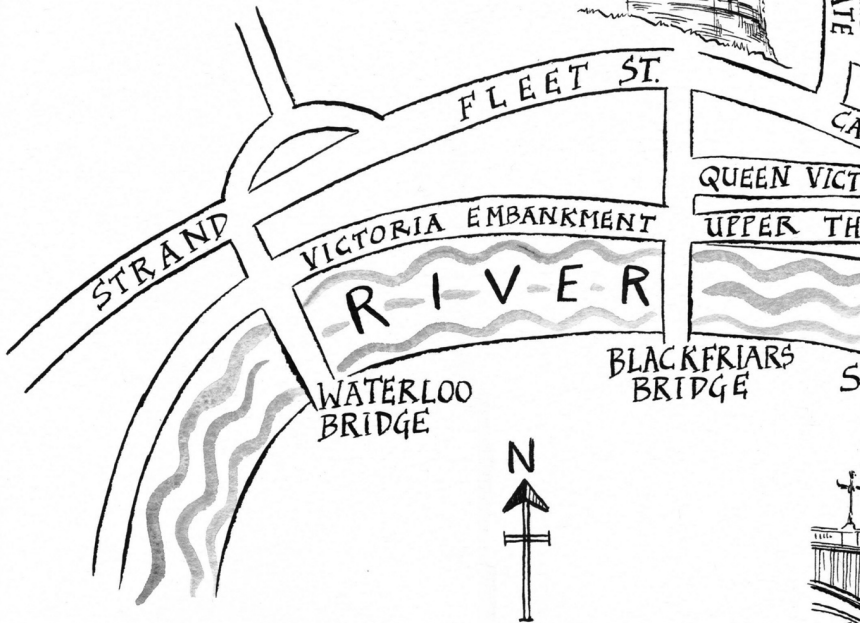
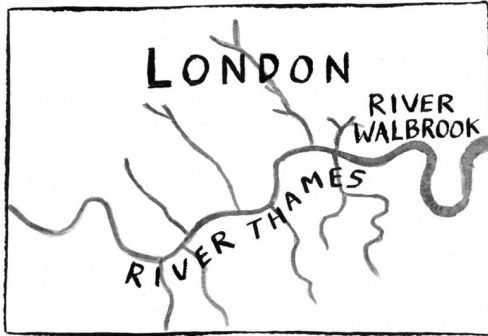
Verspreiding voor België:

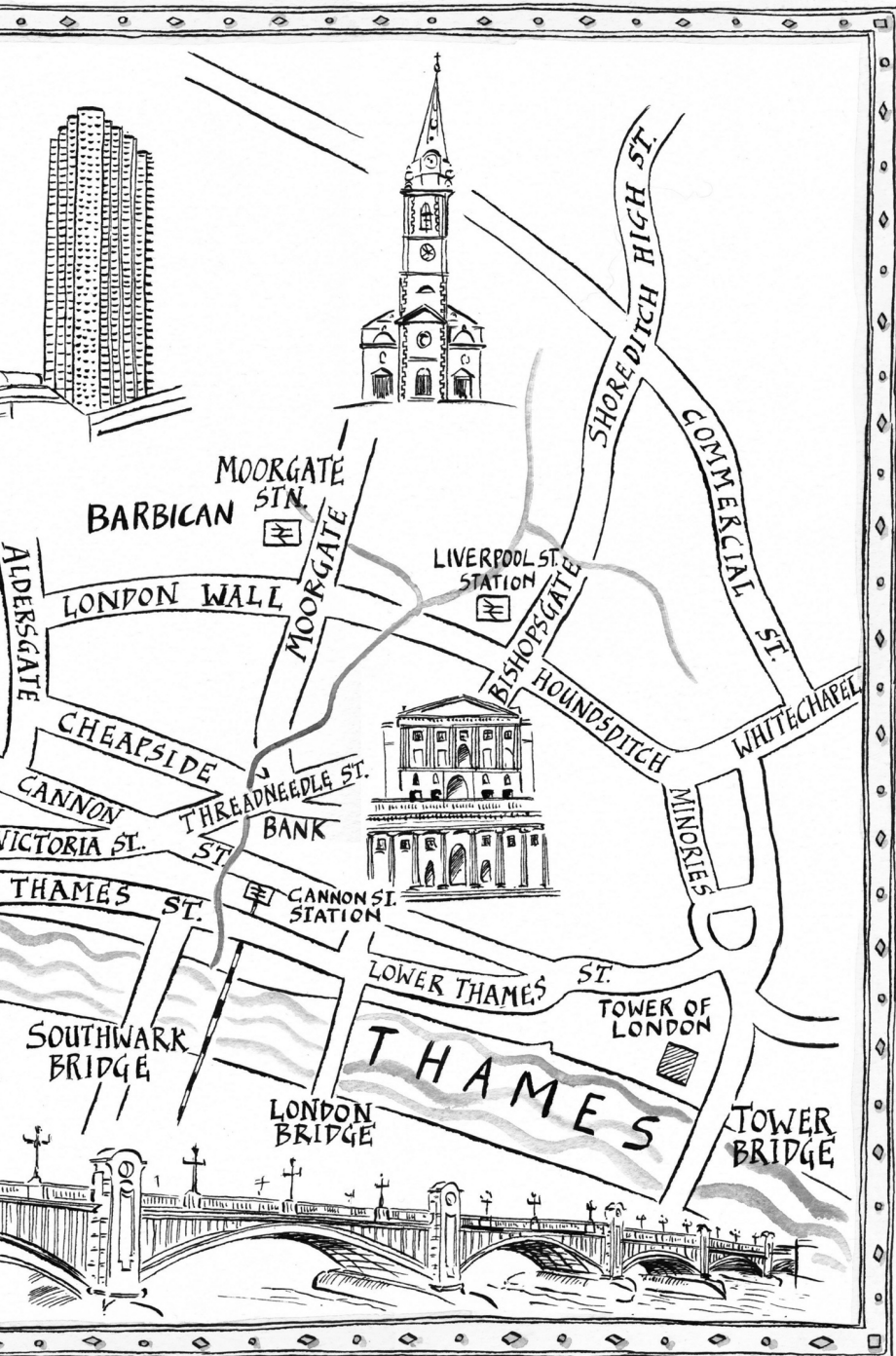
Veen Bosch & Keuning uitgevers n.v., Antwerpen

Wie ogen heeft om te zien en oren om te horen, kan zich ervan overtuigen dat stervelingen geen geheim kunnen verbergen. Wie met zijn lippen zwijgt, babbelt met zijn vingertoppen; uit al zijn poriën dringt het verraad naar buiten.

- Sigmund Freud

RIVER WALBROOK

I

Het begon met een weerzien en het eindigde met een weerzien, en dat terwijl Frieda Klein daar eigenlijk niets van moest hebben. Ze zat bij de haard en luisterde naar het traag knappende vuur. Naast haar zat Sasha in de vlammen te staren en naast Sasha lag haar tien maanden oude zoontje Ethan, van wie alleen een toefje zwart haar was te zien, in een reiswiegje zachtjes te snurken. Bij Frieda's voeten zat een poes tevreden te spinnen. Ze konden de wind om het huis horen huilen. Het was een mistige dag geweest met windstoten en opwaaiende bladeren. Nu was het donker en schuilden ze binnen voor de naderende winter.

'Eerlijk gezegd vind ik het reuze interessant om een oude schoolvriendin van je te ontmoeten,' zei Sasha.

'Ze was geen vriendin. We waren klasgenoten.'

'Wat wil ze van je?'

'Weet ik niet. Ze belde en zei dat ze me wilde zien. Dat het belangrijk was en dat ze om zeven uur langs zou komen.'

'Hoe laat is het nu?'

Frieda keek op haar horloge.

'Bijna zeven uur.'

'Mijn tijdgevoel is helemaal weg. Sinds de geboorte van Ethan weet ik niet meer hoe het is om een nacht door te slapen, mijn hersenen zijn verweekt. Ik weet niet eens wat voor dag het is. Woensdag?'

'Donderdag.'

‘O, fijn. Bijna weekend.’

Frieda richtte haar blik weer op het vuur. ‘Donderdag is misschien wel het dieptepunt van de week. Een non-dag. Een dag die je er alleen maar aan herinnert dat de week al veel te lang heeft geduurd.’

Sasha trok een gezicht. ‘Nu sla je een beetje door.’ Ze boog zich over de wieg en streekte haar zoontje over zijn haar. ‘Ik hou ontzettend veel van hem, maar soms ben ik dolblij als hij slaapt. Erg hè?’

Frieda keek haar vriendin aan. ‘Helpt Frank wel een beetje?’

‘Hij doet zijn best, maar hij heeft het zo druk met zijn werk. Om al die schuldigen vrijuit te laten gaan, zoals hij het zelf noemt.’

‘Dat is nu eenmaal zijn werk,’ zei Frieda. ‘Hij is advocaat en...’

Ze werd onderbroken door de bel en keek Sasha mistroostig aan.

‘Je doet toch wel open?’ zei Sasha.

‘Ik kwam even in de verleiding om me te verstoppen.’

Zodra ze de deur opende hoorde ze een stem die uit de duisternis leek te komen en meteen daarna werd ze omhelsd.

‘Frieda Klein,’ zei de vrouw. ‘Ik zou jou uit duizenden herkennen. Je bent precies je moeder.’

‘Ik wist niet dat je mijn moeder ooit had ontmoet.’ Ze gebaarde in de richting van de haard. ‘Mijn vriendin Sasha. Sasha, Madeleine Bucknall.’

‘Maddie,’ zei de vrouw. ‘Maddie Capel. Ik ben intussen getrouwd.’

Maddie Capel zette haar grote leren tas op de grond en deed haar geruite sjaal af. Daarna trok ze haar dikke bruine jas uit en gaf hem aan Frieda. Ze droeg een donkerrode omslagjurk en daaronder leren laarzen met sleehakken. Er hing een zware gouden ketting om haar hals en ze had kleine, eveneens gouden oorhangertjes in. Een walm van dure parfum hing om haar heen. Ze liep naar de haard en keek in het wiegje.

‘Wat een lief kindje,’ zei ze. ‘Van jou, Frieda?’

Frieda wees naar Sasha.

‘Ik hoef zo’n hummeltje maar te zien en ik wil er meteen weer een,’ zei Maddie. ‘Wat zijn ze toch aanbiddelijk op die leeftijd, net een klein warm bundeltje. Is het een jongen of een meisje?’

‘Een jongen.’

‘Wat een dotje. Loopt hij al?’

‘Hij is pas tien maanden.’

‘Je moet gewoon geduld hebben.’

Frieda trok een stoel dichterbij de haard en Maddie ging zitten. Door haar lange bruine haar, dat bestudeerd slordig zat, liepen blonde strepen. Haar gezicht was met veel zorg opgemaakt, waardoor de strak om haar jukbeenderen gespannen huid en de lijntjes rond haar ogen en mondhoeken alleen maar werden benadrukt. Frieda zag haar voor zich zoals ze op school was geweest: vrolijk lachend en luidruchtig, maar ook altijd onzeker of ze wel bij de groep hoorde, en of het wel echt aan was met haar vriendje.

‘Zal ik jullie alleen laten?’ vroeg Sasha.

‘Nee, nee, ik vind het juist zo leuk om een vriendin van Frieda te ontmoeten. Woon je hier ook?’

Sasha lachte flauwtjes. ‘Nee, ik woon samen met mijn vriend. Ergens anders.’

‘O ja, natuurlijk. Dank, dank,’ zei ze toen Frieda haar een beker thee aangaf. Ze nam een slokje en keek om zich heen. ‘Wat een enig huisje is dit. Zo knus.’ Weer een slokje. ‘Ik heb in de krant over je gelezen, Frieda. Dat je geholpen hebt bij die vreselijke, vreselijke zaak met al die meisjes. En dat je er een hebt gered.’

‘Eentje maar,’ zei Frieda. ‘En dat heb ik niet alleen gedaan.’

‘Dat mensen zoiets kunnen doen.’

Er viel een stilte.

‘Wat wilde je met mij bespreken?’

Ze nam een grote slok.

‘Gek dat we elkaar uit het oog zijn verloren,’ zei Maddie. ‘Weet je dat ik nog steeds in Braxton woon? Kom jij daar nog weleens?’

‘Nee.’

‘Er zijn er meer uit onze klas die er nog wonen.’ Ze lachte ondeugend. ‘Ik kan me jou en Jeremy nog goed herinneren. Ik was

altijd een beetje jaloers op je. Iedereen wilde wel met hem. Jeremy is wel weggegaan natuurlijk. Hebben jullie nog contact?’

‘Nee.’

‘Ik ben met Stephen getrouwd geweest. Stephen Capel. Zegt die naam je nog iets? We hadden een paar goede jaren, maar het is misgegaan. Hij is hertrouwd, maar woont nog steeds in de buurt.’

‘Aan de telefoon zei je dat je iets met me moest bespreken.’

Weer een slok thee. Maddie keek om zich heen. ‘Waar kan ik dit laten?’

Frieda nam de beker van haar over.

‘Ik heb over je gelezen in de krant.’

‘Dat zei je al.’

‘Meerdere keren,’ zei Maddie. ‘Je hebt nogal de aandacht getrokken.’

‘Daar was ik niet op uit.’

‘Ja, dat zal best lastig zijn soms. Maar er stond ook dat je niet alleen misdrijven oplost...’

‘Dat is nou niet...’ begon Frieda, en Sasha glimlachte.

‘Nee, maar ik las ook dat je psycholoog bent.’

‘Psychotherapeut.’

‘Nou ja, dat jargon, daar ben ik niet zo goed in, hoor,’ zei Maddie. ‘Er zal wel een verschil zijn. Ik weet er het fijne niet van, maar als ik het goed heb begrepen, praten mensen met jou en help jij ze. Klopt dat?’

Frieda boog naar voren. ‘Wat is er aan de hand?’

‘Ik ben niet voor mezelf gekomen.’ Even lachte ze. ‘Mocht je dat denken. Niet dat ik geen hulp zou kunnen gebruiken. Toen Stephen was vertrokken heb ik dagen gehuild, weken zelfs. Ik wist me geen raad.’

Er viel weer een stilte.

‘Ik weet hoe erg dat kan zijn,’ zei Frieda, ‘maar zou je me nu alsjeblieft willen vertellen waarom je gekomen bent?’

‘Je zult het wel raar vinden. Ben ik helemaal hierheen gekomen en nu zit ik jouw tijd te verdoen.’

‘Zal ik weggaan?’ vroeg Sasha nogmaals.

‘Nee,’ zei Maddie. ‘We kletsen gewoon een beetje over vroeger.’

‘Vertel me wat ik voor je kan doen.’

Maddie aarzelde. Dit maakte Frieda heel vaak mee met haar patiënten. Een van de moeilijkste en gevoeligste momenten in een therapie is wanneer een patiënt voor het eerst zijn of haar angst benoemt. Het is een sprong in het duister.

‘Het gaat om mijn dochter Becky,’ zei Maddie. ‘Rebecca. Maar iedereen noemt haar Becky. Ze is vijftien, bijna zestien.’

‘Is er iets gebeurd?’

‘Nee, nee, dat niet. Het is moeilijk uit te leggen. Becky was altijd zo’n liefkind. Toen ik net naar Sasha’s zoonkje keek, moest ik denken aan die tijd, toen het leven nog simpel was. Ik hoefde alleen maar voor haar te zorgen. Weet je, toen Becky zo oud was dacht ik nog dat ik een heleboel kinderen zou krijgen en ik de beste moeder van de hele wereld zou worden en ze allemaal zou beschermen. Ik was nog erg jong toen ik haar kreeg, zelf nog een kind eigenlijk. Maar daarna...’ Ze ademde diep in, alsof ze zich moest vermennen, ‘... kon ik geen kinderen meer krijgen. En toen ging Stephen weg. Mijn schuld, denk ik. Ik heb geprobeerd Becky niet te laten merken hoe ik me voelde, maar dat lukte niet erg. Ze was pas zes. Zo klein nog. En ik was in de twintig en wist niet hoe ik het had.’ Haar stem haperde en even viel ze stil. ‘Ze heeft het er moeilijk mee gehad, maar ik dacht dat we er goed doorheen waren gekomen. Ik heb haar tienertijd met angst en beven tegemoet gezien.’ Ze keek naar Frieda. ‘Misschien door hoe wij toen waren. Wij hebben ook weleens dingen uitgespookt waar we nu spijt van hebben, toch?’

Frieda hoorde een inwendig stemmetje zeggen: Hoezo ‘wij’? Wij waren geen vriendinnen. Wij hebben niks samen uitgespookt. Maar ze zweeg en wachtte af.

‘Ongeveer een jaar geleden begon ze te veranderen. Ik weet wat je gaat zeggen. Ze is een puber, waar maak ik me druk om? Nou, toch maak ik me druk. Ze begon zich in zichzelf terug te trekken, kreeg last van buien en wilde nergens meer over praten. Ik vroeg me af of er drugs of jongens in het spel waren. Of drugs

én jongens. Ik probeerde haar uit te horen. Probeerde meelevend te zijn. Maar ik kreeg geen poot aan de grond.

Zo'n maand geleden ging het nóg slechter. Ze deed anders, zag er anders uit. At niet meer. Ze was al eerder op zo'n idioot dieet geweest en zag er al graatmager uit. Ik vraag me onderhand af hoe ze zich in leven houdt. Wat ik haar ook voorzet, ze schuift het alleen maar heen en weer op haar bord. En als ze wel iets eet, braakt ze het later weer uit, vermoed ik. Ze gaat niet naar school, maakt haar huiswerk niet.'

'Heeft ze contact met haar vader?'

'Aan Stephen heb je niks. Die zegt dat het een fase is. Dat ze er wel overheen groeit.'

'Wat verwacht je van mij?' vroeg Frieda.

'Kun jij niet een keertje met haar praten? Dat is toch je werk? Gewoon eens een gesprek met haar hebben?'

'Ik vraag me af of je weet wat mijn werk inhoudt. Ik zie mijn patiënten gedurende lange perioden en samen proberen we de problemen die ze hebben in kaart te brengen. Om dat te kunnen doen moet ik ze een langere tijd regelmatig zien. Jouw dochter is misschien beter af bij een decaan of leraar van haar school.'

'Dat zal ze nooit doen. Ik heb alles al geprobeerd en ben de wanhoop nabij, ik weet niemand anders meer bij wie ik kan aankloppen. Alsjeblieft, omdat we elkaar van vroeger kennen?'

Frieda zag Maddies smekende blik. Het beviel haar niet dat deze vrouw uit haar verleden beweerde dat ze bevriend waren geweest en iets van haar wilde wat ze niet kon geven. En het beviel haar ook niet dat Sasha daar getuige van was. 'Ik weet niet of ik daar de juiste persoon voor ben,' zei ze, 'maar als je je dochter naar me toe stuurt, zal ik met haar praten. Misschien kan ik jou, of haar, advies geven. Maar ik kan je niets beloven.'

'Geweldig. Ik wil er ook best bij blijven, als je dat wilt.'

'Ik moet met haar alleen praten. Zeker de eerste keer. Het moet haar duidelijk zijn dat het vertrouwelijk is en dat ze alles kan zeggen. Als ze tenminste iets wil zeggen. Misschien is ze er nog niet aan toe om te praten. Of om met mij te praten.'

'O, met jou praat ze vast wel.'

Maddie kwam overeind en pakte haar jas alsof ze zich zo snel mogelijk uit de voeten wilde maken om Frieda geen kans te geven haar aanbod in te trekken. Ze trok hem aan en wikkelde de sjaal om haar hals. Het kwam op Frieda over alsof ze haar pantser aantrok.

Toen ze al afscheid hadden genomen draaide Maddie zich in de deuropening plotseling om. ‘Weet je, mijn dochter heeft iets over zich wat me bang maakt,’ zei ze. ‘Erg hè?’

2

‘Ik ben alleen gekomen om van het gezeur van m’n moeder af te zijn.’

‘Kom in elk geval even binnen om op te drogen.’

Het regende gestaag, er hing een zwaar, egaal grijs wolkendek en de kinderhoofdjes waren bedekt met kletsnatte bladeren.

Becky stapte over de drempel en deed de deur achter zich dicht. Haar lange donkere haar was nat en zat tegen haar schedel geplakt. Haar grote ogen leken bijna zwart in haar gespannen gezicht.

‘Ik mocht niet eens in m’n eentje hiernaartoe komen. Ik ben bijna zestien, maar ze wilde per se met me mee de trein in en pas in Goodge Street was ik van haar af. Nu is ze shoppen, dat wil zeggen: nóg meer schoenen aan het kopen. Ze heeft iets met schoenen.’

‘Kom bij de haard zitten. Zal ik je jasje aanpakken?’

‘Ik hou het wel aan.’ Het meisje trok het dikke wollen jasje strakker om zich heen. Toch zag Frieda dat ze vel over been was. Haar polsen waren dun, haar dijen even smal als haar knieën en in haar gezicht tekenden haar jukbeenderen zich scherp af. Ze zag er ondervoed uit, haar gezicht was als een strak masker.

‘Zal ik thee voor je zetten?’

‘Nee. Of hebt u kruidenthee?’

‘Munt?’

‘Munt is goed.’

‘Ga zitten. Word maar een beetje warm. Koekje?’

‘Nee, alleen thee.’

Het meisje boog zich naar de vlammen en strekte haar tengere vingers uit naar de warmte. In de keuken maakte Frieda twee bekers thee, munt voor Becky en Assam voor zichzelf.

Becky warmde haar handen aan haar beker en liet de damp langs haar smalle bittere gezicht kringelen.

‘Alle begin is moeilijk,’ zei Frieda.

Becky trok haar wenkbrauwen samen tot een frons en mompelde iets.

‘Het heeft geen zin om hier te zijn als het niet je eigen keus is. Ik ga je nergens toe dwingen, je hoeft me geen dingen te vertellen die je voor jezelf wilt houden. Je bent hier omdat je moeder zich zorgen maakt en me gevraagd heeft met je te praten. Maar ik ga geen preek houden en je vertellen wat je moet doen. Ik wil naar je luisteren, mochten er dingen zijn die je met iemand wilt delen.’

Becky trok bruusk haar schouders op. ‘Er is niks met mij aan de hand.’

‘Toch ben je hier.’

‘Alleen maar omdat zij me gedwongen heeft.’

‘Hoe heeft ze dat voor elkaar gekregen?’

‘Ze zei dat ik alleen maar aan mezelf denk, dat ik egoïstisch ben. Zij heeft het ook niet makkelijk, zei ze, en als ik ook maar een beetje om een ander gaf, zou ik deze kleine moeite voor haar doen.’

‘Je weet dat ik therapeut ben.’

‘Dus nu vindt ze me niet alleen maar egoïstisch, maar ook nog gestoord.’

‘Ze denkt dat je in de problemen zit.’

‘Dat weet ik. Drugs. Of jongens. Meer kan ze niet verzinnen. Heeft ze dat tegen u gezegd?’

‘Zit je in de problemen?’

‘Ik ben vijftien, ja? Dat hoort toch bij die leeftijd? Dat je je kut voelt?’

‘Kut. Is dat hoe je je doorgaans voelt?’

‘Is dit uw werk?’ Becky sloeg haar felle ogen op en keek Frieda

woedend aan. ‘Zomaar een woordje eruit pikken en dan zeggen: “O wat interessant, zeg, ze vindt alles kut.” Kut, shit, klote. Die woorden ken ik ook.’ Ze keek om zich heen en haar blik bleef op het schaaktafeltje rusten dat Frieda van haar vader had geërfd. ‘U schaakt. U schuift stukken heen en weer over een bord. Is het leven ook zoiets voor u? Een spel dat je kunt winnen?’

‘Nee, zo zie ik het leven niet.’

‘U bent beroemd, hè? Ik heb u gegoogeld.’

‘En?’

‘Ik kreeg er de kriebels van. Ik ben niet zoals die vermiste meisjes, hoor.’

‘Maar het gaat ook niet echt goed met je, toch?’

‘Hoe bedoelt u?’

‘Je bent boos en angstig en in de war. Ik weet dat je spijbelt en je huiswerk niet maakt.’

‘O, dus daar gaat het om. Dat ik die stomme proefwerken verpest.’

‘En ik kan aan je zien dat je niet eet,’ vervolgde Frieda.

Becky keek haar vuil aan. ‘Iedereen die ik ken is of te dik of te dun,’ zei ze.

‘Je neemt je moeder niet in vertrouwen.’

‘Zij is wel de laatste met wie ik zou praten. Ik ga nog liever naar de moeder van een vriendin dan naar haar.’

‘Ze hebben bij jou op school toch zeker wel een decaan?’

‘Er zijn gewoon dingen die ik uit moet zoeken.’

‘Wat voor dingen?’

‘Gewoon, dingen. Kijk niet zo alsof u dwars door me heen kijkt. Daar word ik niet goed van.’

‘Hoe bedoel je?’

‘Dat geeft me de rillingen.’

Frieda keek Becky indringend aan. Toen zei ze: ‘Waarschijnlijk word je nu nog bozer, maar ik wil je vragen eens even stil te staan bij je taalgebruik.’

‘Wat bedoelt u?’

‘Kut, shit, de kriebels, de rillingen.’

‘Nou en? Het zijn maar woorden. Iedereen gebruikt ze.’

‘Ze drukken walging uit.’

‘Nou, misschien klopt dat wel met mijn gevoel.’

‘Hoe komt dat?’

‘Moet u nu niet naar mijn vader vragen?’

‘Je vader? Hoezo?’

‘Mam zei dat u dat zou willen weten. Zij zegt dat het allemaal door hem komt. Ze denkt dat ik haar de schuld geef van de scheiding, dat ik vind dat ze hem te gemakkelijk heeft laten gaan. Ze zegt dat ik mijn woede op haar botvier omdat ik weet dat ze me niet in de steek zal laten zoals hij heeft gedaan – ze zit namelijk met me opgescheept, of ze het nou leuk vindt of niet, dat heb je nu eenmaal als je moeder bent. Die rot dochter, daar zit ze aan vast. Nou, ik heb er niet om gevraagd geboren te worden. Ze zegt dat ik niet kan accepteren dat mijn vader er met een andere vrouw vandoor is gegaan, maar dat kan ik heus wel, en dat...’

‘Ho even, Becky.’ Frieda stak haar hand op. ‘Ik wil niet weten wat je moeder vindt.’

‘Waarom niet? U doet dit alleen maar omdat u op school haar beste vriendin was.’

Frieda begon haar al bijna tegen te spreken toen ze zich bedacht. ‘Daar gaat het helemaal niet om,’ zei ze. ‘Het gaat om jou, om Becky Capel, niet om je moeder, en dat we elkaar van vroeger kennen heeft er al helemaal niets mee te maken. Wat je me hier vertelt blijft onder ons, ook je moeder komt dat niet te weten. Hier kan je niets gebeuren. Omdat ik een vreemde voor je ben kun je dingen zeggen die je tegen niemand anders durft te zeggen.’

Becky wendde haar gezicht af. Er viel een lange stilte.

‘Ik maak mezelf misselijk,’ mompelde ze.

‘Bedoel je dat letterlijk, dat je zorgt dat je moet overgeven?’

‘Allebei.’ Er klonk een gesmoord lachje. ‘Hoe noem je dat ook weer? Een metafoor, zo heet dat. Mijn leraar zou trots op me zijn. Ik maak mezelf letterlijk en metaforisch misselijk.’

‘Heb je dat weleens eerder tegen iemand gezegd?’

‘Nee, het is walgelijk.’

‘Weet je waarom je dat doet?’

‘Eten is ook walgelijk. Dat mensen hun tanden in dode beesten zetten, in stukjes vis, schimmelige kaas en gore wortels die uit de grond komen en dat ze daarop kauwen en het dan doorslikken zodat het ergens diep in hun lichaam wegrot.’

Becky keek Frieda onderzoekend aan, benieuwd naar de uitwerking van haar woorden. ‘Appels zijn oké,’ vervolgde ze. ‘En sinaasappels.’

‘Dus wat je eigenlijk zegt is dat je jezelf uithongert omdat je een afkeer hebt van voedsel.’

‘Ik heb ook een hekel aan pruimen. En bananen. En vijgen.’

‘Becky...’

‘Wat? Het begint me te vervelen, dit gesprek. Wat doet het er toe wat ik eet? Overal ter wereld sterven mensen van de honger, wat maakt het uit dat er hier een klein rijk meisje over haar nek gaat omdat...’

‘Omdat?’

‘Omdat. Nergens om. Het gaat wel weer over.’

‘En dat spijbelen?’

‘Er is gewoon niks aan.’

‘Aan school?’

‘Ja.’

‘Dus school, daar vind je niks aan. Waar vind je wel wat aan?’

‘Zwemmen vond ik vroeger leuk, vooral in zee als er hoge golven waren. En als het regende.’

Onwillekeurig kwam er een herinnering in Frieda naar boven aan de grijze Noordzee, een onstuimige branding, kiezeltjes die ze onder haar blote voeten voelde verschuiven. ‘Maar nu niet meer?’

‘Ik ben er al een tijd niet meer geweest. En het wordt winter. Ik heb een hekel aan de kou. Ik verkleum altijd tot op het bot.’

Frieda wilde net reageren toen er op de voordeur werd geklopt. Op de stoep stond Maddie met natte, blozende wangen, een draagtas in haar ene hand, een opgestoken paraplu in de andere.

‘Ben ik te vroeg?’

‘Te vroeg waarvoor?’

‘Ik dacht dat de sessie nu wel voorbij zou zijn.’